

Κι ήρθε τότε μια εβδομάδα ολόκληρη που το εργαστήρι μου σταμάτησε. Όλη αυτήν την εβδομάδα η γυναίκα μου ούτε με κοιτούσε ούτε με ρωτούσε τίποτα. Έτσι, ένα μεσημέρι που γύρισα σπίτι ανέβηκα πάνω και την είδα σε μια γωνία να κλαίει. Τα βλέμματα των παιδιών ήταν πάνω μας. Πείναγαν πολύ.

— Και τ' άφησες έτσι τα παιδιά; της είπα.

Δε μίλησε, καθόταν στην άκρη με το κεφάλι σκυμμένο.

— Και δεν έπαιρνες κατιτίς από τον μπακάλη;

Σήκωσε μια φορά τα μάτια της και με κοίταξε χωρίς λύπη, μήτε παράπονο, μήτε θυμό. Εκείνη τη στιγμή αγρίεψα, δεν μου μιλούσε, δεν με βοηθούσε να καταλάβω τι συνέβαινε και δεν είχαμε φαγητό τουλάχιστον για να ταΐσουμε τα παιδιά μας.

— Τι δε μιλάς; Γιατί;

— Δε μας δίνει πια, είπε σα να 'φταιγε αυτή.

— Και ψωμί; Τι δεν έπαιρνες λίγο ψωμί; της απάντησα με θλίψη και θυμό.

— Μήτε ο φούρνος μάς δίνει, μου είπε και έφυγε γρήγορα προσπαθώντας να κρύψει τα δάκρυά της.

Τα παιδιά έφυγαν και αυτά, και έμεινα μόνος μου. Δεν ήξερα τι να κάνω. Ένιωθα τόσο μεγάλη ντροπή απέναντι στα παιδιά και τη γυναίκα μου, και δυστυχία που δεν μπορούσα να αντεπεξέλθω σωστά στα καθήκοντά μου. Τόσα χρόνια παντρεμένος με τη γυναίκα μου πρώτη φορά την σκέφτομαι τόσο πολύ. Την απογοήτευσα, την πλήγωσα. Δεν της αξίζουν όλα αυτά.

Λίγο πριν βραδιάσει σηκώθηκα, κανένας δεν είχε γυρίσει ακόμα σπίτι. Ξεκρέμασα το δίκαννο, το κοίταξα, το ξανακοίταξα, το πήρα τελικά και κατέβηκα.

A. A.